

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/356/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210067
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210067.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k 4C/218/2012-83 zo dňa 27. júna 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Čadca rozsudkom č. k 4C/218/2012-83 zo dňa 27. 06. 2013, návrh zamietol (výrok I.). Odporcyni náhradu trov konania nepriznal (výrok II.). Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol (výrok III.).

Súd konštatoval, že navrhovateľ v návrhu žiadal, aby mu odporca nahradil škodu vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 309,79 eur. Škoda vznikla nesprávnym úradným postupom súdu. Tento spočíval v prietahoch v konaní (poverenie nebolo vydané v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním 168 dní a vo vydaní nezákonného rozhodnutia - žiadosť o vydanie poverenia bola zamietnutá, súd porušil zásadu právnej istoty, nerešpektoval právoplatné rozhodnutie rozhodcovského súdu ako rovnocenný exekučný titul, porušil prekážku právoplatne rozhodnutej veci).

Z ustáleného skutkového stavu mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia je zo dňa 29. 11. 2010. Súd rozhodol 31. 01. 2011. Nevydal však poverenie, ale žiadosť zamietol, exekučné konanie zastavil, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 02. 2011, oprávnený nepodal odvolanie. Súd mal za to, že k prietahom v tomto konaní nedošlo. Súd rozhodol v lehote 15 dní, aj keď zastáva názor, že zákonná 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučného poriadku/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) sa vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie vydá. Nevzťahuje sa na prípad, keď súd poverenie nevydá. Vyplýva to z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V danom prípade exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Podľa súdu možno na tento prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku účinnú od 01. 06. 2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Súd bol názoru, že nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, ani k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktorý by spočíval v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Podľa súdu samotné rozhodnutie o zamietnutí

žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cdom 129/97 zo dňa 29. 06. 1999). Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Práve táto rozhodovacia činnosť je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25. 08. 2009). Rozhodnutie exekučného súdu, ktorým zamietol žiadosť na vydanie poverenia, súd preto nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“ Nevhodnotil tak ani procesný postup exekučného súdu pred vydaním rozhodnutia. Procesný postup smeroval k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, jeho výsledkom bolo vydané rozhodnutie, preto procesný postup bol efektívny. Z uvedených dôvodov za splnenia zákonných podmienok podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia bolo možné skúmať len z hľadiska jeho nezákonnosti. Navrhovateľ však nesplnil zákonné podmienky - nepodal riadny opravný prostriedok, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 02. 2011. Nepredložil rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a ktorým by bol súd viazaný. Súd preto ustálil, že rozhodnutie, ktorým exekučný súd zamietol žiadosť na vydanie poverenia, je zákonné.

Navrhovateľ tak nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a neekonomické dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nesplnení čo i len jednej podmienky. Nesplnenie ďalších dvoch podmienok preto súd zdôvodnil len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti.

Pokiaľ ide o vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom, súd mal za to, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto štádiu konania navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporcu. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je aj v tomto smere všeobecný, nepreskúmateľný. Nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadostučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných úrokov, pokút. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Podľa súdu je povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak, ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia, nemožno vykladať na ťarchu odporcu. Tým dospel súd k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2, 3 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z. Podmienky podľa § 17 ods. 3 uvedeného zákona, písm. a/, c/, d/, sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu, ale len na fyzickú osobu. Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporcu, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, tiež že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Svoje obchodné meno si navrhovateľ poškodil sám. Obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v

súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľa. Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinností (nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie), ani škodu a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou.

Škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prietahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Bol povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu, pred tvrdenými prietahmi, bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Tiež i to, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno neunesol, preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a tvrdenou škodou.

Súd zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; preto nepostúpil návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Súd dospel k záveru, že tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci, odmieta platiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti. Z tohto dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O. s. p. z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 O. s. p. predložili vec predsedovi Okresného súdu v Čadci a ten následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. Navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu v Čadci, ktoré mu patrí podľa § 15a ods. 1 O. s. p. v nadväznosti na § 14 ods. 1 O. s. p. Keďže neuplatnil navrhovateľ procesné právo, neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti navrhovateľa. Nadriadený súd, ani predseda Okresného súdu v Čadci, nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa. Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím predsedu okresného súdu ani rozhodnutím nadriadeného súdu preto nemohlo byť porušené. Predseda Okresného súdu v Čadci i nadriadený súd rozhodovali o procesnom práve sudcu predložiť vec k rozhodnutiu o vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. V tomto štádiu konania zákonná sudkyňa mala za to, že o návrhu zákonnej sudkyne na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania vecí bolo zákonným spôsobom rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu v Čadci i nadriadeným súdom. Zákonná sudkyňa tieto rozhodnutia rešpektuje, považuje ich za rozhodnutia v súlade so zákonom, nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. ústava, zákonné práva sudkyne na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí. V nadväznosti na § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. preto zákonná sudkyňa nepostúpila návrh na zaujatie stanoviska ústavnému súdu. Podľa názoru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Toto ustanovenie umožňuje súdu konanie prerušiť. Nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, súd preto konanie neprerušil. Prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť zákonného sudcu, ktorá už bola vyriešená zákonným postupom. Zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania vecí. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, resp. prietahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú navrhovateľ podal. Navrhovateľ tvrdí prietahy v konaní a sám tieto prietahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré začalo na návrh navrhovateľa.

Citujúc ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p. podľa súdu úspešným účastníkom konania je odporca, patrí mu právo na náhradu trov konania, ktorý si aj tieto trovy uplatnil. Trovy konania však nevyčísľil v zákonnej 3-dňovej lehote, preto súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákona o súdnych poplatkoch“. Keďže výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporcovi zamietol, neviazal odporcu ako úspešného účastníka v nadväznosti na §

2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. Rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporcu k zaplateniu súdneho poplatku za návrh.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní namietal, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. - rozhodoval vylúčený sudca, - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol:

S poukazom na ust. § 114 ods. 2 druhá veta O. s. p. navrhovateľ vytýkal súdu, že mu vyjadrenie odporcu nedoručil pred termínom pojednávania, hoci ho mal k dispozícii. Nemal preto vedomosť o argumentácii a návrhoch na vykonanie dokazovania zo strany odporcu, ani možnosť vyjadriť sa k použitej argumentácii a návrhom na dokazovanie. Konajúci súd tak vykonaním pojednávania, ale predovšetkým vykonaním dokazovania a vyhlásením uznesenia o ukončení dokazovania bez toho, aby navrhovateľ mal možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania a mal možnosť sa vyjadriť k vykonanému dokazovaniu postupoval tak, že mu odňal možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tak poukázal na to, že podal elektronicky na zverejnenú emailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Riadne a včas preto požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzajúc z mylného skutkového stavu súd bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Navrhovateľ tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnuť dôkazy na podporu svojich protivrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V ďalšej časti odvolania zásadne namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa navrhovateľa súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2002 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2002 Z. z.

Vytýkal tiež súdu, že pri rozhodovaní vychádzal z právneho záveru, že Exekučný poriadok nestanovuje lehotu 15 dní na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Považoval síce za pravdivé, že Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 výslovne upravuje, len že súd vydá poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom ale z uvedenej dikcie nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, že poverenie vydá, alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok t.j. bez ohľadu na to, či poverenie udolí alebo neudolí. Podľa navrhovateľa ak exekučný súd včas nevydá či už poverenie, alebo uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia (ku ktorému musel dospieť v lehote 15 dní od podania návrhu), spôsobuje zbytočné prieťahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktoré je nevyhnutné hodnotiť ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom konania škodu.

Ďalej navrhovateľ namietal, že konajúci súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberá výlučne otázkou nesprávneho úradného postupu v podobe zbytočných prieťahov. Ostatné namietané skutočnosti (jednak rozhodnutie v zákonnej lehote, jednak neodôvodnenú nečinnosť ako aj existenciu zbytočných prieťahov) ignoroval. Takýto postup prvostupňového súdu je podľa neho neprípustný.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

V prvom rade vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v tomto smere poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 10 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8NcC/7/2013-17 zo dňa 30. 01. 2013 sudkyňu Okresného súdu Čadca JUDr. Annu Plichtíkovú nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp. zn. 4C/218/2012. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujateho rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom

konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Vzhľadom na uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Anny Plichtíkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu odvolaní namietal: - nedoručenie vyjadrenia odporcu, - riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitého dôvodu, - nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, k dôkazom ktoré súd vykonal, - nevykonanie navrhnutých dôkazov na podporu svojich protitvrdení.

Čo sa týka vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 14. 06. 2013. Podľa odvolacieho súdu i keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 27. 06. 2013 pojednávanie. Predvolanie doručil navrhovateľovi a jeho splnomocnenému zástupcovi dňa 31. 05. 2013 ako i odporcovi. Dňa 21. 06. 2013 o 19.13 hod. doručil navrhovateľ zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci vylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu navrhovateľa. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že neakceptoval žiadosť navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov, vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov prihladajúc na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Poukázal na to, že uznesenie, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z konania, prevzal dňa 31. 05. 2013 (č.l. 23 p.v. spisu) Už v tomto momente mohol vzniesť procesný návrh na odročenie pojednávania z uvedeného dôvodu. Súd poukázal aj na to, že návrh na odročenie pojednávania nemá náležitosti podľa § 119 O. s. p. Okrem toho oznámil splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa, že pojednávanie nebude odročené. Navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ nepožiadala o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný. Tým si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. l. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 16Er/696/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní. Návrh na vykonanie listinného dôkazu znaleckým posudkom na preukázanie výšky škody súd zamietol, pričom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozhodnutia uviedol prečo navrhnutý dôkaz nevykonal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

K odvolaniu navrhovateľa do zamietnutia návrhu na prerušenie konania je prvom rade potrebné uviesť, že podľa odvolacieho súdu navrhovateľ podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR, ktorou namietala porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu nepreukázala.

Navrhovateľ sťažnosť z 20. 06. 2013 pripojil k návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania poslaného okresnému súd e-mailom dňa 21. 06. 2013. Z tohto podania či iného dokladu však nevyplýva, že sťažnosť aj bola odoslaná, prípadne doručená Ústavnému súdu SR. Ďalej odvolací súd uvádza, že inštitút prerušenia konania je v Občianskom súdnom poriadku upravený v ustanoveniach § 109. Odsek 1 tohto zákonného ustanovenia upravuje prípady, keď je súd povinný konanie prerušiť, a síce, ak účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie, resp. rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť (ide predovšetkým o otázky uvedené v ust. § 135 ods. 1 O. s. p.). Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Aj keby prípadné podanie ústavnej sťažnosti namietajúce porušenie práva navrhovateľa v konaní na nestranný súd bolo preukázané dospel k odvolací súd k záveru, že táto skutočnosť nie je zákonnou podmienkou pre prerušenie konania podľa § 109 O. s. p. lebo nebol naplnený ani jeden z prípadov, kedy by bol súd z toho dôvodu povinný konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. Taktiež nejde ani o prípad fakultatívneho prerušenia konania upraveného v ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Na tomto mieste tiež dodáva, že v prípade ak by zákonodarca sledoval cieľ, aby každé podanie sťažnosti na ústavný súd malo za následok obligatórne prerušenie určitého konania, tak by tento úmysel priamo vyjadril v právnej úprave. Na záver odvolací súd poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý ústavnú sťažnosť navrhovateľa v skutkovo a právne rovnakých prípadoch odmietol (napr. I. ÚS 293/2013 z 29. 05. 2013, I.ÚS 297/2013 z 29. 03. 2013). V zmysle princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je plne legitímne očakávať rovnaké rozhodnutie Ústavného súdu SR aj o navrhovateľom podanej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa predmetnej veci.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní vytýkal súdu použitie nesprávneho právneho predpisu (mal aplikovať § 9 ods. 1 zákona č. 514/2013 Z. z. pred novelou č. 412/2012 Z. z. lebo škoda vznikla v r. 2010) odvolací súd poukazuje na to, že aj keď okresný súd v odôvodnení rozhodnutia citoval súčasné znenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodov nevyplýva, že z neho vychádzal.

Navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok, t.j. bez ohľadu na to, že poverenie udelí alebo neudelí. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade bola zákonom stanovená lehota na rozhodnutie o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia dodržaná. Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní, je potrebné konštatovať, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že táto lehota výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku t.j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica, d/ t.j. ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., a to s účinnosťou od 1. júna 2010. Tento názor opiera aj o dôvodovú správu k zákonu č. 102/2011 Z. z., kde podľa čl. II. bod 2, rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhlo sa výslovne upraviť predmetnou novelou, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. V predmetnej veci tak, ako to vyplýva z právoplatného rozhodnutia č. k. 16Er/966/2010-9, EX 13971/10 zo dňa 31. 01. 2011, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše, z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu

alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 1. júnom 2010). Nebol preto v danom prípade splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu v spore (§ 142 ods. 1 O. s. p.) ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.